

Mierenhopen in perspectief

Soms is het goed om eens op grote afstand te gaan staan. Immers, in de woorden van George Parker tijdens de Architectendagen 2018: 'Waar je staat, bepaalt je perspectief.' Sta je ergens middenin, dan zie je vaak alleen de details, maar niet het geheel. Als ik in een duinpan zit, zie ik helmgras, konijnenkeutels en duinroos. Ga ik daarentegen op een duintop staan, dan zie ik de uitgestrektheid, de verscheidenheid tussen begroeiing en kale zandduinen en in de verte de zee. Beide standpunten vertellen iets over de duinen, maar vanuit verschillend perspectief. Daarom is het dus goed om eens afstand te nemen. Het voordeel is dan ook dat je direct blik hebt op de burens, want als je alleen in je woonkamer (of in een duinpan) blijft zitten dan zie je die niet.

Ik las dat de NASA een onderzoeksraket heeft afgevuurd naar de zon. Vanuit ons perspectief is de zon een kleine bol. Vanuit het perspectief van de raket straks ... ja, wat is de zon dan eigenlijk? Het is daarom intrigerend naar onszelf te kijken van een afstand. Te kijken of we burens zien. Of aangrenzende planeten. En wat we daar dan zien.

Dus stel ik me voor dat ik in een raket ga zitten en van daaruit ga kijken. Als ik vanuit mijn raket naar onze sector kijk, zie ik veel bedrijvigheid. Een mierenhoop. Druk bezig om routes te verleggen. Druk bezig met het ontdekken hoe we papier op een digitale manier toegankelijk kunnen maken. Druk bezig met hoe we *digital born* informatie het beste kunnen opslaan. En nog belangrijker, kunnen terugvinden. We doen van alles op dat terrein, zijn heel druk, rennen naar voren en naar achteren. We juttten collega-mieren op die vertwijfeld blijven zitten omdat ze de weg kwijt zijn en we verzuchten dat het veel en ingewikkeld is, maar ondanks dat ook een geweldige uitdaging. We hebben de handen vol aan het vertalen van papier naar data, en met binnenhalen en opslaan van data die zomaar, zonder ooit papier te zijn geweest, via een kabeltje bij ons binnenkomen. En waar laat je dat dan? In een e-depot, waar we eigenlijk nog niet helemaal achter zijn wat dat is (komt misschien door het woordje 'depot')? We zijn bezig ons te transformeren van het opslaan en beheren van papier naar data, maar de schrik slaat ons om het hart als we de vraag krijgen om uit die data dingen op te zoeken en beschikbaar te stellen.

Puck Huitsing. Foto: Anne Reitsma.

Vanuit mijn raket zie ik ook andere mierenhopen, andere soorten die het net even anders benaderen. Mieren die niet het verzamelen van data als uitgangspunt hebben, maar mieren die uit die informatie gegevens willen halen. Mieren die plotseling te maken hebben met digitale in plaats van papieren bronnen. En die ook verzuchten dat het allemaal veel is, ingewikkeld en een uitdaging. Die zelfs al een naam hebben bedacht voor hun activiteiten, namelijk 'digital humanities', hoewel alle mieren van die soort daar weer een andere uitleg aan geven. Ze bouwen prachtige dingen die ze tools noemen, zoals 'named entity recognition', 'auto-classification' en 'event modelling'. En dit willen ze graag loslaten op grote sets met data. Dat noemen ze dan 'big data', want deze mieren spreken, zo moge duidelijk zijn, een andere taal. Het probleem is echter: die big data hebben ze niet, want die zitten in de andere mierenhoop. De eerste mierenhoop uit dit verhaal. Kortom: de een heeft de data en zoekt naar tools. De ander heeft tools en zoekt naar de data. Vanaf grote hoogte lijkt de oplossing voor de hand te liggen. De vraag die bij mij blijft hangen: waarom is dat dan niet zo logisch als we weer met twee benen op de grond staan? ■

Puck Huitsing ■ programmacoördinator KVAN/BRAIN.